

Różaniec o życiu Pana Jezusa, Najświętszej Maryi Panny i Naszym

(Ze wstępu do opracowania)

Różaniec – modlitwa dla każdego.

Codziennie bardzo wiele osób modli się na różańcu. Modlą się w swoich domach, w drodze do pracy, w szpitalach, w świątyniach. Wielu modli się indywidualnie, ale modlą się również całe wspólnoty wierzących. Jedni tylko przesuwają paciorki, w ciszy odmawiając Zdrowaś Maryjo, inni poszczególne tajemnice różańcowe przetykają dłuższymi lub krótszymi rozważaniami. Zdarza się, że różaniec jest śpiewany. Jednak częściej odmawiany jest w skupionym milczeniu. Zwykle po każdej tajemnicy zapowiada się następną, zgodnie z odmawianą częścią. W ten sposób misteria zbawienia łączymy z doświadczeniami naszej codzienności. A wszystko to ma na celu związanie naszego życia z życiem Pana Jezusa i Jego Najświętszej Matki.

Modlitwa różańcowa nie należy do modlitw najłatwiejszych, choć cechuje ją wielka prostota. Pojawiające się roztargnienia, kłopoty ze skupieniem, czasami pozostawiają u modlących się pewien niedosyt. Połączenie rozmyślania nad następującymi po sobie tajemnicami zbawienia, z powtarzaniem kolejnych zdrowasiek, nie zawsze jest sztuką łatwą. Owszem, mają na to wpływ aktualne przeżycia, emocje, nastroje, ale również wybrany sposób odmawiania różańca, który może pomagać, a czasami utrudniać dobrą modlitwę.

Modlitwa serca – rytm różańca.

W modlitwie różańcowej istotną sprawą jest zachowanie rytmu. Rytmika różańca ma prowadzić do przywrócenia rytmu serca, do uspokojenia życia. W Katechizmie Kościoła Katolickiego

czytamy, że: „modlitwa jest życiem nowego serca” (2697). Nie bez powodu różaniec nazywany jest „modlitwą serca Zachodu”. Tak jak w „modlitwie serca Wschodu” czyli „modlitwie Jezusowej”, rytm odgrywa znaczącą rolę. Podobnie w różańcu. Powtarzając wielokrotnie słowa: „Panie Jezu Chryste, Synu Boga żywego, zmiłuj się nade mną grzesznikiem”, modląca się osoba odzyskuje rytm serca. Zbliżony owoc przynosi odmawianie modlitwy różańcowej, gdzie jednostajnemu powtarzaniu zdrowasiek towarzyszy rozmyślanie nad poszczególnymi tajemnicami zbawienia. Dla uzyskania tego celu służy „sznur różańcowy”.

Ktoś może zapytać: Czy więc w odmawianiu różańca aż tak ważna jest sama „technika” czyli sposób jej odmawiania? Czy może coś innego. Jeśli założymy, że właściwym celem każdej modlitwy jest dążenie do zjednoczenia z Bogiem, to powinniśmy wykorzystać wszystko, co posłuży budowaniu i trwaniu w tej wspólnotocie. Niewątpliwie modlitwa różańcowa, w swej bardzo długiej historii, wielu ludziom pomogła w uświęceniu ich życia i zbliżeniu się do Pana Boga. Znaczy to, że sama warstwa psychologiczna czyli sam układ różańca nie jest bez znaczenia w dążeniu do jedności z Bogiem. Z jednej strony, owocem tej modlitwy jest uspokojenie serca, z drugiej zaś, jej celem jest ułatwienie serdecznego spotkania ze Zbawicielem, otwarcie się na życie w Bogu.

Powrót do korzeni – klauzule różańcowe.

Poszukując najlepszej metody odmawiania różańca trzeba by sięgnąć do samych początków. K. J. Klinkhammer za najwybitniejszych inicjatorów Różańca uznaje dwóch kartuzów: Adolfa z Essen oraz Dominika z Prus. Dominik z Prus uchodzi za inicjatora tzw. klauzul różańcowych, a więc powiązania każdego Zdrowaś Maryjo z konkretnym wydarzeniem z życia Pana Jezusa. Ten pierwotny sposób odmawiania Różańca zdaje się najbardziej ułatwiać połączenie kontemplacji tajemnic zbawienia z świadomym powtarzaniem słów tej uświęconej długą tradycją modlitwy. Taki zresztą jest najstarszy a zarazem najbardziej

pierwotny sposób odmawiania modlitwy różańcowej, sięgający przełomu XIV i XV wieku. Połączenie każdego Zdrowaś Maryjo z konkretną myślą nawiązującą do danej tajemnicy i części, zdaje się najbardziej ułatwiać modlącemu się koncentrację i trwanie w modlitewnym skupieniu. Owszem, każdy modlący się, indywidualnie czy we wspólnocie, powinien odnaleźć najlepszy dla siebie sposób odmawiania tej modlitwy.

Teologia modlitwy różańcowej.

W wydanej w 1974 roku adhortacji apostolskiej „*Marialis Cultus*” papież Paweł VI pisze, że Różaniec jest modlitwą ewangeliczną [44]. Szczególny charakter tej modlitwy wyraża się w tym, iż jest ona w istocie streszczeniem całej Ewangelii: W odpowiednim bowiem porządku rozważa się główne wydarzenia zbawcze, które dokonały się w Chrystusie: od dziewiczego poczęcia Słowa Bożego i tajemnic dzieciństwa Jezusa aż do najważniejszych wydarzeń Paschy” [45]. Różaniec, ponieważ opiera się na Ewangelii, trzeba uważać za modlitwę, która posiada znamię chrystologiczne” [46]. Powtarzanie słów Zdrowaś Maryjo, jest kanwą, na której rozwija się kontemplacja tajemnic naszego zbawienia. Jednocześnie jest to modlitwa maryjna, bowiem Matka Najświętsza jest dla wierzących przewodnikiem w poznaniu, w naśladowaniu i w miłości swego Syna [Jan Paweł II]. Przez kontemplację tajemnic zbawienia, w odmawianiu tajemnic różańcowych realizuje się wypróbowana w ciągu wieków droga chrześcijańskiego uświęcenia: *Per Mariam ad Iesum* – przez Maryję do Jezusa. Różaniec z natury swej domaga się odmawiania w rytmie spokojnej modlitwy, czemu towarzyszy jednostajna powolność, by przez to modlący się łatwiej oddał się kontemplacji tajemnic życia Chrystusa, rozważanych jakby sercem Tej, która ze wszystkich była najbliższa Panu, i by otwarte zostały niezgłębione tych tajemnic bogactwa [47]. Takiemu przeżywaniu Różańca zdaje się najbardziej sprzyjać posługiwanie się wyjętymi z Ewangelii, następującymi po sobie, wydarzeniami z życia Jezusa, które wypełniają treść poszczególnych tajemnic. W ten sposób nawiązujemy do

najstarszego, tzn. najbardziej pierwotnego sposobu odmawiania Różańca, który też niech będzie skuteczną pomocą w dobrym przeżywaniu tej niezwykłej modlitwy, do odmawiania której zachęca sama Matka Najświętsza: Odmawiajcie codziennie różaniec, aby uzyskać pokój dla świata.

Niech ta książeczka przyczyni się do jeszcze większego umiłowania modlitwy różańcowej. Niech będzie źródłem dobrej modlitwy ku Bożej chwale.

ks. Piotr Pierończyk